ἀκούσατε πρὸ ὀλίγου, δὲν εἶνε δικοί μου....

— Δὲν σὲ πιστεύουμε. Θέλεις νὰ ἀστειευτῆς....

— Δὲν σᾶς ἀστειεύομαι καθόλου. Ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ μιὰ νέα ποιήτρια, ποὺ ἡ ἐμφάνισί της εἶνε κάτι καταπληκτικὸ γιὰ τὸν τόπο μας....

— Καὶ πῶς λέγεται ἡ ποιήτρια αὐτή;

— Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Ἥβη Κούγια, τὸ ψευδώνυμό της Μελισσάνθη. Ἡ συλλογὴ ποὺ ἐξέδοσε καὶ ποὺ σᾶς διάβασα ἤδη κάμποσους στίχους της, φέρει τὸν τίτλο «Προφητεῖες». Ἐπειδὴ μάλιστα ἡ ποιήτρια δὲν εἶχε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ τοὺς τυπώσῃ, ὅπως συνήθως, ἔδωσε νὰ τοὺς λιθογραφήσουν καὶ ἔτσι τὸ βιβλίο τῆς ἐστοίχισε τὸ ἕνα τρίτο τῆς πραγματικῆς ἀξίας.

— Γιὰ φαντάσου ἐξιτιτάδα!.... Πρωτοτυπία ἀκόμα καὶ στὸ τύπωμα....

— Λοιπόν, κύριοι, ἡ δεσποινὶς Μελισσάνθη, καθὼς ἐβεβαιωθήκατε καὶ μόνοι σας, εἶνε ἕνα ταλέντο ἀπὸ τὰ σπάνια. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ, οἱ ἄλλοι ἐδῶ δὲν καταλαβαίνουν ἀπὸ ποίησι καὶ εἴμαστε λίγοι ὅσοι ἔχουμε κριτήριο τῆς προκοπῆς, πρέπει ἐμεῖς ποὺ εἴχαμε τὴν τύχη νὰ προσέξουμε πρῶτοι τὴ νέα ποιήτρια, νὰ διαφημίσουμε τὴν ἀξία της καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλουμε μὲ κάθε τρόπο....

— Σωστά.... Πολὺ σωστά....

— Πρέπει ἀκόμα νὰ παραμερίσουμε ἀπὸ τὸ δρόμο της κάθε ἐμπόδιο καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσουμε μὲ ὁποιαδήποτε θυσία τὴν ἐπιτυχία....

— Δηλαδή;

— Μὰ δὲν καταλαβαίνετε ἀκόμα, κύριοι; Ἡ Μελισσάνθη πρέπει νὰ πάρῃ ἀπαραιτήτως τὸ βραβεῖο.... τὸ βραβεῖο τῶν εἰκοσιπέντε χιλιάδων....

— Ἄ, ἔτσι; Πολὺ καλά! Γιατὶ ὄχι; Ἐκεῖ ποὺ θὰ τὤπαιρνε ἕνας ἄλλος, ἂς τὸ πάρει αὐτή....

— Μὰ πρέπει νὰ τὸ λάβουμε στὰ σοβαρὰ τὸ ζήτημα.... Πρέπει νὰ μὴν ἀμελήσουμε.... Πρέπει νὰ καταπολεμήσουμε κάθε ἄλλον ὑποψήφιο... Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Καὶ ἔτσι ἀποφασίστηκε ἡ ἀνάδειξις καὶ ἡ βράβευσις τῆς ἀνύπαρκτης ποιητρίας μὲ κάθε μέσον. Ὁ κ. Ζαχαρίας θ' ἀνετινάσσετο στὸν ἀέρα. Διάνα!....

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ ἰδοῦμε τὴ συνέχεια.

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ἡ γυναῖκες, ὡς γνωστόν, εἶνε φανατικὲς θεωρήτριες τῆς μόδας, ἀλλ' αὐτὴ δὲν παρουσιάζεται μὲ τὴν ἴδια μορφὴ σ' ὅλους τοὺς λαούς. Κάθε λαὸς ἔχει σχετικὰ τὶς δικές του τὶς ἀντιλήψεις καὶ διαφέρει κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Στὴν Ἀνατολή, π. χ. καὶ πρὸ πάντων στὴν Ἀραβία, ἕνα ἀπὸ τὰ κυριότερα γνωρίσματα τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν, θεωρεῖται τὸ νὰ ἔχουν μεγάλα μάτια. Γι' αὐτὸ βάφουν μὲ μαῦρο χρῶμα τὶς βλεφαρίδες τον καὶ τραβοῦν στὴν ἔξω ἄκρη τῶν ματιῶν τους μιὰ ζωηρὴ μαύρη γραμμή.

Σὲ ἄλλα μέρη, τῆς Ἀφρικῆς ἰδίως, ἡ γυναῖκες, θέλοντας ν' ἀπομιμηθοῦν τὸ χρῶμα τῶν φλεβῶν, τραβοῦν μεγάλες γαλάζιες γραμμὲς στὸ πρόσωπό τους. Ἄλλοῦ πάλι μαυρίζουν τὰ.... δόντια τους καὶ.... ἀσπρίζουν τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς τον.

Ἡ Γιαπωνέζες χρυσώνοινε τὰ δόντια τους, ἐνῶ ἡ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν τὰ χρωματίζουν μὲ κόκκινη βαφή. Στὴ Γουϊζουράτ καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ὅσο πιὸ μαῦρα δόντια ἔχει μιὰ γυναῖκα, τόσο πιὸ ὡραία θεωρεῖται.

Ἡ Κινέζες θεωροῦν ὡς ἄκρων ἄωτον ὠμορφιᾶς τὸ νὰ ἔχουν πόδια μικρά. Στὴ Γρωλανδία ἡ γυναῖκες συνηθίζουν νὰ βάφουν τὸ πρόσωπό τους μὲ κίτρινο καὶ γαλάζιο χρῶμα.

Στὴν Κουμάνα, μιὰ περιφέρεια τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, καλλονὲς θεωροῦνται μόνον ὅσες ἔχουν τὰ μάγουλα στεγνά, τὸ πρόσωπο μακρουλὸ καὶ τὰς γάμπες χοντρές. Γι' αὐτό, ὅταν εἶνε ἀκόμα μικρὰ τὰ κορίτσια, ἡ μητέρες των πιέζουν τὸ κεφάλι τους ἀνάμεσα σὲ δυὸ προσκέφαλα καὶ σφίγγουν δυνατὰ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς γάμπας, γιὰ νὰ γίνῃ φουσκωτὴ πρὸς τὰ κάτω.

Τέλος, στοὺς ἀρχαίους Πέρσας, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε πλακουτσωτὴ μύτη ἐθεωρεῖτο καλλονὴ καὶ ἀξία νὰ καταλάβῃ ἀκόμα καὶ τὸ θρόνο!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΙΓ!

Ἕνας ἱστορικὸς χάρτης. Ὅταν ἡ Ἱσπανία ἦταν μεγάλη καὶ κραταιά. Τὰ λόγια τοῦ μικροῦ Ἀλφόνσου. Τί ἦταν πιὸ φυσικό. Οἱ ἀπεργοὶ καὶ ἡ ἀστυνομία. Βασιβουζουκισμοί. Ὁ Ἀλφόνσος ἐξεγείρεται. Κι' ὁ πρωθυπουργὸς μένει.... στήλη ἅλατος! Τὸ μεθύσι τοῦ ἰλίγγου. Τριανταπέντε χιλιόμετρα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὸν Ἀλφόνσο ΙΓ', τὸν γνωστὸ ἕπτωτο σήμερα μονάρχη τῆς Ἱσπανίας, διηγοῦνται πολλὰ καὶ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα. Δημοσιεύουμε λοιπὸν μερικὰ ἀκόμα ἀτ' αὐτά, τὰ πιὸ χαριτωμένα:

Κάποτε ὁ περίφημος Ἱσπανὸς καθηγητὴς τῆς γεωγραφίας Λοπάζ Ὄ Γουέντος, εἶχε ἐκπονήσει καὶ τυπώσει ἕναν γεωγραφικὸ χάρτη τῶν κτήσεων ποὺ εἶχε ἡ Ἱσπανία κατὰ τὰς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνος, ὅταν βρισκόταν στὸν κολοφῶνα τῆς ἀκμῆς της. Στὸ κάτω μέρος τοῦ χάρτου ὑπῆρχε ἡ εἰκόνα τοῦ Καρόλου Ε', τοῦ παντοδυνάμου μονάρχου τῆς Ἱσπανίας, μαζὺ μὲ τὸ περίφημο ρητό του:

«*Ὁ ἥλιος δὲν δύει ποτὲ στὸ βασίλειό μου*».

Ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴ νεανική του ἡλικία.

Ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ', ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμα παιδί τότε, πῆρε μιὰ μέρα τὸν γεωγραφικὸ χάρτη, τὸν ἐκύπταξε προσεχτικά, εἶδε καὶ τὴν ἀναφερομένη ἐπιγραφὴ καὶ στὸ τέλος εἶπε γελῶντας:

— Σήμερα στὴ χώρα μου ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τὸ πρωΐ καὶ δύει τὸ βράδυ. Κι' αὐτὸ βέβαια εἶνε τὸ φυσικώτερο....

* * *

Ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ', παρ' ὅλη του τὴν αὐταρχικότητα, ἦταν κατὰ βάθος δίκαιος ἄνθρωπος καὶ φερνόταν πάντοτε στοὺς ὑπηκόους του μὲ εὐθύτητα.

Στὶς 18 Αὐγούστου τοῦ 1896, ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ νέος, οἱ ἐργάτες δυὸ μεγάλων κατεργοστασίων τῆς Μαδρίτης ἐκήρυξαν ἀπεργία, ἐπειδὴ δὲν πληρωνόντουσαν καλὰ καὶ ἀφοῦ σχημάτισαν διαδήλωσι μαζὺ μὲ τοὺς οἰκείους των, κατευθύνθησαν, ὅπως διαμαρτυρηθοῦν, πρὸς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ἐμπόδισαν τὴν εἴσοδό τους στὸ ὑπουργεῖο καὶ τοὺς ἐπετέθησαν μὲ τόση βαναυσότητα, ὥστε ἐτραυμάτισαν ἀρκετοὺς ἀτ' αὐτούς.

Ὁ Ἀλφόνσος, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴν ὥρα περιπατοῦσε στοὺς δρόμους ντυμένος πολιτικὰ μὲ τὸν παιδαγωγό του ταγματάρχη Λὰ Τορὲς καὶ ἀντελήφθη ὅλα τὰ διατρέξαντα, γύρισε ἀμέσως στὸ παλάτι ταραγμένος καὶ κάλεσε κοντά του τὸν Πρωθυπουργὸ Σαγκάστα.

— Κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπε, ἡ Ἱσπανία εἶνε πολιτισμένο κράτος. Πῶς λοιπὸν ἐπιτρέπετε νὰ λαμβάνουν χώραν σκηνές, σὰν αὐτὲς ποὺ εἶδα σήμερα;

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Πρωθυπουργός, ἐλήφθησαν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ οἱ ἀπεργοὶ διαλύθηκαν....

— Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀποφύγετε.

— Καὶ τί νὰ κάναμε;

— Ἔπρεπε νὰ συλλογιστῆτε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος των καί, ἀντὶ νὰ χτυπήσετε αὐτούς, ἔπρεπε νὰ στραφῆτε κατὰ τῶν φιλαργύρων ἐργοστασιαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπομυζοῦν τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ λαοῦ....

Κόκκαλο ὁ Πρωθυπουργός.

* * *

Παρ' ὅλη τὴν ἀσθενική του κράσι, ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ' ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρὸς τὶς περιπέτειες καὶ ἐξετίθετο ἄφοβα στοὺς κινδύνους. Τρελλαινόταν ἰδίως μὲ τὴν ταχύτητα καὶ τὸν ἴλιγγο καὶ μιὰ ἀτ' τὶς προσφιλέστερες διασκεδάσεις του ἦταν ἡ ἀκόλουθη:
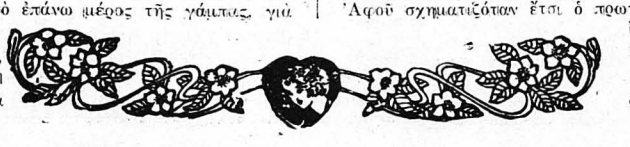
Ἀπὸ τὴν πόλι Βαλλιαδολὶδ μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Ἔρινκ ὑπῆρχε μιὰ κατωφερικὴ γραμμὴ μήκους τριανταπέντε περίπου χιλιομέτρων, ἀπὸ τὴν ὁποία κατὰ τὴ νύχτα δὲν περνοῦσε καμμιὰ ἁμαξοστοιχία. Τότε ὁ βασιλεὺς διέταζε νὰ συνδεθοῦν τρεῖς ἀτμομηχανὲς στὴ σειρὰ καὶ νὰ προσταθῆ ἀπὸ πίσω τὸ ἰδικό του βαγόνι. Ἀφοῦ σχηματιζόταν ἔτσι ὁ πρωτότυπος αὐτὸς συρμός, ξεκινοῦσε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος ἐκτροχιάσεως, διήνυε ὅλη ἐκείνη τὴν ἀπόσταση μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας!....